

— Не бързай! Ты пакъ съ твоитѣ проклеты хвалбы! Тука слушай, Конгоре, тамъ онуй хлапе да ли не лъже като укорява ссждоветѣ за сладката ми? Неждъ, Конгоре, да отстъпнѣ правилата на модата.

— Такъвзи е, господарю, на нашитѣ готвачы обычайтъ, рече серіозно Конгоръ. Презырамы употребяванитѣ ссждове за да възвысимъ достоинството си. Формата на ссждоветѣ ти е добра и изящна, но при другій случай, ще помолѣхъ господаря да са снабди съ новы.

— Стига толкосъ! извика Диомедъ като искаше съкопи да пресича фразитѣ на роба си. Иди сега на работата си, и постарай са да докарашъ честь на искусството си, надмвни себе си, щото сичкитѣ да позавидѣтъ на Диомедова готвачъ, щото слугитѣ на Помпея да та наричатъ Конгоръ великій; иди . . . не, чакай; надѣж са че не си иждиви лѣ сичкитѣ пары конто съмъ ти далъ.

— Че какъ да не ги иждивѣ, о Зевсе! славейскитѣ езыцы, римскитѣ сладка, британскитѣ стриды, и толкози другы смѣщенны работы, щото не мож сега да ги исчислѣ едно по едно и сж еще неплатены, но не вреди! Сичкитѣ продавцы вѣрватъ главния готвачъ на Диомеда.

— О какво безсмѣсленно раскошество, какъвъ развратъ, какво неспистяванѣ! Разорихъ са! Иди, бържи! Внимавай и управяй сичко добръ. Чудеса трѣба да направихъ, Римскійтъ Сенаторъ да са не подиграе съ смиренния помпейскій гражданинъ! Върви робе! и не забравяй фригійскитѣ фазаны.

Главныйтъ готвачъ са замете въ царовището си, а Диомедъ отиде да обиколи великолѣпнитѣ си салони. Той намѣри сичко добро, цвѣтъята прѣсны, водометитѣ пълны съ вода и мозаиката на патоветѣ свѣтлива като кристалъ.

— Дѣ е, попыта той, дъщери ми Юлія?

— Въ банята.

— Сега са осѣтихъ! времето минава, трѣба и азъ да са омыѣ.

Повѣстьта ни са връща на Апикида. Щомъ са подигнѣхъ отъ неспокойния си и често прекъсванъ сънь, на другія день на обръщанѣто си въ новата вѣра, която бѣше толкози странно и діаметрално противоположна на вѣрата на младнитѣ му, отстъпникътъ отъ Изида едва можеше да са убѣди че не сънува. Преплава той вече описаната рѣка и минжлото не можаше вече да са сближи съ бжджето; двата міра, минжлитѣ и бжджѣитѣ, бѣхъ съвършенно отдѣлены. О, колко бѣ смѣло и опасно предприятіето въ което той